

тигнали интригуващи резултати: „Угасна слънце“ е възможно и мислимо като „сериозна пародия“ на Ботевата балада „Хаджи Димитър“ (М. Неделчев) дотолкова, доколкото представява говорене *за-и-от-бездната*. Лирическият субект е изобразен в своята неутешителна статичност: скован от същото онова *чудовище*, мярнало се за миг във финала на „Нощ“, тотално ситуиран сред мрака и глухотата.) *Полетът над бездната* присъства като самопонятна поетическа формула в „Аз страдам“ („Издигам ли се – дигам се, / под мен по-страшна бездната да зине...“), в „Пръстен с опал“ („Над бездни, върхове, неведоми пространства, / мечтата ти лети-прелита в бодър сън...“), докато зейването на страшната дълбина е автореминисцентен орнамент в „Шепот насаме“ I (естествено, възпроизведен е мотивът *чудовищност – мъгли – бездънна паст – прозината ламя*) и на декларираната концепция в „Тома“ („вн е бездната ужасна – / край не чакам на тъма...“). Във „Възход“ *бездната* отново е пределно аксиоматизиран образ („И в бездната ту плаче, ту се киска / на злото демон...“). Освен че е елемент на вертикална опозиция, твърде аналогична на опозицията в „Като звезда светла“, *бездната* в тази творба може да се възприеме и като експлицитна сублимация на алюзираната в „Към морето“ дълбина, както и на игнорираната *бездна* от окончателния вариант на „Желание“.

Като имаме предвид демонстративното гносеологическо вдъхновение на Яворовата поезия, както и еротизирането на абстрактни понятия (*смъртта, песента, мисълта*), можем да свържем образа *утроба* – символизиран в няколко от късните текстове на поета – със символа *бездна*. Или – едно от неизбежните символични измерения на *бездната* е именно *утробата*, която у Яворов съвсем не води към значенията *убежище, безсъзнателност, покой*, а, напротив – към усещане за пълна обездоменост на лирическият субект, подвластен на непрестанното, ала напразно дирене на *духа*, който *го трови с горчиви глътки* („Зов“). Копнежът по неизследваните *утробни*